

ยุทธศาสตร์ชาติได้มอบทุกสิ่งซึ่งอยู่บนพื้นฐานความจริง อีกทั้งมีเหตุผลเชื่อมโยงถึงกันให้แก่
มนุษย์แต่ละคนที่เกิดมาสู่พื้นโลก เพื่อใช้เป็นฐานการดำรงชีวิตและหวังสัมฤทธิ์ผลกระแส
สู่ชนรุ่นหลัง แต่ในเมื่อวิถีชีวิตคนยุคปัจจุบันได้สะท้อนภาพพฤติกรรมให้เห็นได้ชัดยิ่งขึ้น
ว่า ตกอยู่ในสภาพล้มตัวเพราะมองข้ามความสำคัญของสิ่งซึ่งยุทธศาสตร์ชาติได้มอบให้ไว้แก่
แต่ละคนแล้ว จึงปราศจากความสนใจที่จะเรียนรู้ให้ลึกซึ้งถึงความจริงในระบอบอันควร
ถือเป็นแก่นแท้ แต่กลับหวนทิศทางมาสู่อีกด้านหนึ่งซึ่งทำให้รู้สึกว่ามีสภาพหวนคืนยิ่งขึ้น

ภาพที่หยาบมากกล่าวแล้วน่าจะช่วยให้เห็นได้ว่า วิถีการดำเนินชีวิตของคนทั่วไปในสังคม กำลังมุ่งทิศ-
ทางไปสู่จุดอันเป็นที่สุดของ "ภาวะทำลายตัวเอง" ยิ่งขึ้นทุกขณะถ้าแต่ละคนยังคงตกอยู่ในความประมาท ดังที่พุทธ-
ปรัชญาได้ชี้ไว้ชัดเจนแล้วว่า "ทุกสิ่งทุกอย่างแก่ทุกลักษณะชีวิต เมื่อมีเกิดก็ย่อมมีดับตามกฎธรรมชาติอย่างหลีกเลี่ยง
เสียมิได้"

แต่อีกด้านหนึ่งก็ยังมีบางคน ผู้ซึ่งได้รับการฝึกอบรมจากประสบการณ์ชีวิต อันถือเป็นสังขารมาจากธรรม-
ชาติแล้ว ทำให้มีรากฐานหยั่งลงลึกซึ่งสามารถรู้ถึงปรัชญาดังกล่าวจนเห็นภาพความจริงได้ชัดเจน และยอมรับ
ได้อย่างแท้จริง

จากพื้นฐานสังขารที่ว่า "หากมีรากฐานจิตใจที่อิสระ ย่อมมองทุกสิ่งทุกอย่างได้สองด้าน และยังสามารถ
มองเห็นแถบกลางด้วย" แต่บุคคลผู้ซึ่งตกอยู่ในอิทธิพลจากรูปวัตถุ ย่อมถูกเงื่อนไขที่แฝงอยู่ในตน กำหนดให้มอง-
เห็นได้เพียงด้านเดียวและเป็นด้านที่เป็นรูปวัตถุด้วย ซึ่งจากกฎดังกล่าว เช่นกันที่ทำให้มีเงื่อนไขเชื่อมโยงต่อไป-
อีกว่า "วัตถุเป็นสิ่งปราศจากตัวคนให้ยึดถือได้อย่างจริงจัง หากใครหลงยึดถือเข้าไป ย่อมถูกอิทธิพลกำหนดให้
ชีวิตตัวเองจำต้องสูญสลายไปด้วย เป็นสังขารที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงพ้น"

"ยาวนานแท้" ถือเป็นปัจจัยหนึ่งซึ่งยุทธศาสตร์ชาติได้มอบไว้ให้แก่ชีวิตแต่ละคนแล้ว แต่ขณะนี้ดูเหมือนว่าแต่ละ-
คนจะเห็นได้รู้ได้และตระหนักถึงน้อยลงไปเรื่อย ๆ ซึ่งหากนำเอากระแสการเปลี่ยนแปลงร่วมกันของสรรพชีวิต
และสิ่งต่าง ๆ มาใช้เป็นพื้นฐานการพิจารณาจะพบว่า แท้จริงแล้วก็คือมุมหนึ่งของสังขารชีวิตนั่นเอง"

ในเมื่อมนุษย์แต่ละคนตกอยู่ในสภาพที่มองไม่เห็นยุทธศาสตร์ชาติซึ่งมีอยู่แล้วในตัวเอง ก็ย่อมมองไม่เห็นและ
หยั่งรู้ถึงความจริงของชาติที่คนนำมาจากภายนอก จึงไม่เพียงนำมาใช้ประโยชน์อย่างปราศจากเหตุผล หากยังใช้
โอกาสและอิทธิพลซึ่งตนอยู่ในด้านที่เหนือกว่า กำหนดการเปลี่ยนแปลงรูปวัตถุทำให้ผู้ใช้ต้องตกอยู่ในสภาพห่างจาก
ฐานจริงของตัวเองยิ่งขึ้น และยังมีกระแสการสะกดข้อไปทั้งในด้านปริมาณและรูปแบบให้หลากหลายยิ่งขึ้นด้วย

ยิ่งไปกว่านั้นยังมีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างจากพื้นฐานธรรมชาติซึ่งมีการผสมกลมกลืนและเอื้อระหว่าง
กันอย่างเป็นระบบสืบสานกันมาแล้ว - ซึ่งมีทั้งการผูกการแก่อยู่ในตัวเองอย่างมีสมดุล มาพันเอาแต่สิ่งที่ตน
เชื่อว่า "ใช้เพื่อการแก้ไขปัญหาใค้ปัญหาหนึ่งอย่างจำเพาะเจาะจง" ออกมาใช้สนองประโยชน์บนพื้นฐานการมอง
ปัญหาด้านเดียว ซึ่งเป็นอาการมองในลักษณะที่เรียกว่า "เห็นแก่ตัว"

มาถึงช่วงหลัง ๆ สิ่งซึ่งเป็นพิษเป็นภัยซึ่งสะท้อนกลับมากกระทบ ได้ทำให้หลายคนเริ่มรู้สึกถึงปัญหาซึ่งนับ-
วันยิ่งแพร่กระจายอีกทั้งทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นเป็นลำดับ จึงเริ่มมีการเคลื่อนไหวดิ้นรน เพื่อสร้างกระแสอีกด้าน-
หนึ่ง โดยที่เชื่อว่าน่าจะนำมาซึ่งความปลอดภัยแก่ชีวิตในระยะยาว เช่นการค้นคว้าและรณรงค์เกี่ยวกับพิษสุม-
ไพร แต่จริง ๆ แล้วก็ยังไม่มีลึกซึ้งนัก

ทั้งนี้และทั้งนั้นเนื่องจากพื้นฐานดังกล่าวยังมีทิศทางมุ่งออกจากคนโดยเฉพาะเริ่มจากตัวเอง "บทพิสูจน์ความจริงซึ่งน่าจะเห็นได้ชัดเจนก็คือ หากกระแสที่มุ่งสู่ภายในชัดเจนยิ่งขึ้น มนุษย์ก็จะเปลี่ยนไปสู่ภาวะสงบ เยือกว้างขวางยิ่งขึ้น แต่หากยังปรากฏภาวะยึดติดอยู่กับสิ่งซึ่งอยู่ภายนอก ย่อมสะท้อนให้เห็นถึงกระแสซึ่งนอกจากยังไม่สงบเย็นแล้ว ยังไวต่อความรู้สึกจากผลกระทบที่พร้อมจะก่อความรุนแรงได้เสมอ ทำให้คิดว่าแม้วิถีทางนี้จะเป็นไปอย่างไรหากซาลงซึ่งกำลังจะกล่าวต่อไปเสียแล้ว ย่อมเข้าไม่ถึงยาซึ่งควรถือเป็นรากฐานที่แท้จริง

มนุษย์แต่ละคนที่เกิดมาจำเป็นต้องดำเนินชีวิตร่วมกับผู้อื่นด้วย เพื่อนมนุษย์ ท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงบนพื้นฐานธรรมชาติของท้องถิ่นและโลก ในเมื่อธรรมชาติได้ให้มนุษย์มาเป็นส่วนหนึ่ง และในรากฐานมนุษย์แต่ละคนก็รับเอาเงื่อนไขจากภายนอกเข้าไปไว้ในรากฐานด้วย ดังนั้นหากคิดและกล่าวถึงเรื่องราวของธรรมชาติและผู้คนซึ่งนำมากล่าวถึงก็คือคน โดยเหตุที่ทำการเริ่มคิดจากตนเองด้วย ถ้าไม่ตกอยู่ในภาวะลุ่มหลงไม่มองข้ามพื้นฐานสำคัญไปว่า "ธรรมชาติของมนุษย์เองถือเป็นเหตุสำคัญที่สุด ที่สร้างปัญหาให้แก่ธรรมชาติของชีวิตอันสิ่งอื่น"

หากมองลึกลงไปอีกระดับหนึ่ง "การมีหรือจะหยั่งรู้ธรรมชาติของมนุษย์ได้ถึงความจริง ก่อนอื่นควรหยั่งรู้ได้ถึงความจริงซึ่งเป็นธรรมชาติอยู่ในตัวเอง" หรืออีกนัยหนึ่งอาจกล่าวว่า "หากสามารถเปิดใจกว้างทำให้มีการมองบุคคลอื่นสิ่งอื่นได้ลึกซึ้งเพียงใด ย่อมมีโอกาสรู้และมองเห็นธรรมชาติในตัวเองได้ถึงความจริงชัดเจนเพียงนั้น"

เรามักกล่าวกันว่ามนุษย์แต่ละคนที่เกิดมา มีการดำเนินชีวิตร่วมกันโดยถือเอาปัจจัยสี่เป็นพื้นฐานคือ อาหาร ยารักษาโรค เครื่องนุ่งห่ม และที่อยู่อาศัย และแต่ละปัจจัยในเรื่องดังกล่าว ต่างก็ได้รับมาจากธรรมชาติอันถือเป็นพื้นฐานกำหนดการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะและสภาวะของทุกชีวิตและสรรพสิ่งต่าง ๆ ร่วมกันอย่างไม้อาจแยกออกจากกันได้

และไม่เพียงเท่านั้น แม้แต่ละชีวิตแต่ละสิ่งจะมีสังขารที่พึ่งต้องอยู่ร่วมกันและพึ่งพาซึ่งกันและกัน แต่ในอีกด้านหนึ่งซึ่งถือเป็นรากฐานที่แท้จริงควรสะท้อนให้เห็นภาพซึ่งมีความมั่นคงอยู่บนฐานจริงของตัวเองอย่างชัดเจน เพื่อความมั่นคงยั่งยืนสู่นาคตด้วย โดยเฉพาะวิถีชีวิตมนุษย์แต่ละคนที่สามารถทำหน้าที่สืบทอดทั้งความคิดและเชื้อสายเผ่าพันธุ์ย่อมขึ้นอยู่กับการสะท้อนให้เห็นภาพ "วัฏจักรการเปลี่ยนแปลงซึ่งมีค้ำหนึ่งอยู่กับธรรมชาติของชีวิตและสรรพสิ่งทั้งหลาย โดยมีอีกด้านหนึ่งอยู่กับธรรมชาติที่เป็นความจริงจากในตัวเอง ซึ่งค้ำหนึ่งควรถือว่คือพื้นฐานที่แท้จริง" หากมองที่กระแสการเปลี่ยนแปลงน่าจะเห็นได้ว่า ด้านหนึ่งมีแกนที่ชัดเจน กับอีกด้านหนึ่งมีกระแสของรูปลักษณะตลอดจนสภาวะซึ่งมีการต่อเนื่องที่เป็นไปอย่างเรียบง่ายและสมเหตุสมผล

ในเมื่อมนุษย์แต่ละชีวิต มีร่างกายและจิตใจปรากฏอยู่ในวัฏจักรการเปลี่ยนแปลงร่วมกัน และการอยู่ร่วมกันเป็นชุมชนเป็นสิ่งจำเป็น ย่อมต้องมีรากฐานเป็นหนึ่งเดียวกันที่สะท้อนให้เห็นได้เด่นชัดจากพฤติกรรมซึ่งนำไปปฏิบัติร่วมกัน ดังที่เรียกว่า "สามัคคีธรรม" ปรากฏให้เห็นและมั่นใจได้ แม้บรรดา "ปัจจัยสี่" ดังได้กล่าวแล้ว หากรู้และเข้าถึงได้จริง ถ้าจะแจจลาคับก่อนหลังบนพื้นฐานซึ่งใกล้ชิดกับกายมนุษย์ เพื่อหวังให้เข้าใจถึงโครงสร้างและบทบาทได้อย่างแจ่มแจ้งน่าจะถือว่า "อาหารและยาควรถือเป็นสิ่งใกล้ตัวใกล้ใจที่สุด"

แม้อาหารชนิดใดชนิดหนึ่งก็มีเหตุมีผลซึ่งต่อร่างกายและจิตใจร่วมกันอยู่ และหากมีกระแสที่เข้าถึงรากฐาน ย่อมมองเห็นภาพซึ่งเป็นหนึ่งเดียวกันด้วย ดังนั้นบุคคลใดมีรากฐานจิตใจเปิดกว้างช่วยให้มองเห็นภาพสรรพสิ่งต่าง ๆ ได้ทุกด้านอย่างอิสระ ย่อมมองเห็นและเข้าถึงประเด็นนี้ได้ แต่จากความเป็นจริงในปัจจุบันคนส่วนใหญ่ก็ยังคงมองด้วยทรรศนะที่แยกออกจากกันมากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งดังกล่าวเกิดจากภาวะและลักษณะของเงื่อนไขที่เข้าไปแฝงอยู่ในรากฐานจิตใจแต่ละคนซึ่งเป็นผู้มอง โดยที่มีเหตุมีผลสืบเนื่องมาจากการ-

ยึดติดวัตถุ ทำให้เห็นได้เพียงด้านเดียวอีกทั้งยังเป็นด้านวัตถุด้วย

หากรากฐานความคิดอิสระไม่ว่ามองสิ่งใดย่อมเห็นได้สองด้าน และยังมองด้วยพื้นฐานที่เชื่อมโยงถึงกัน ช่วยให้สามารถกำหนดด้านใดด้านหนึ่งเป็นจุดเริ่มต้นอย่างสอดคล้องกันกับเหตุและผล เพื่อหวังนำสู่ประโยชน์สุขอย่างถึงเป้าหมายที่แท้จริงได้แม้ประเด็นอาหารและยา

อย่างไรก็ตาม หากเชื่อว่าอีกสองปัจจัยคือ เครื่องนุ่งห่มและที่อยู่อาศัยจะตกอยู่นอกขอบข่ายที่ควรให้ความสำคัญไม่ แม้การนำใช้ประโยชน์จะมุ่งไปยังส่วนซึ่งอยู่นอกกายแต่ก็เป็นเพียงภายนอกในด้านวัตถุ ทั้งนี้และทั้งนี้เนื่องจาก "ทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งมีเหตุมีผลสัมพันธ์อยู่กับกายไม่ว่าด้านนอกหรือด้านใน ย่อมมีเหตุมีผลสัมพันธ์ถึงจิตใจมนุษย์เป็นสังขาร" บุคคลใดตกอยู่ในภาวะที่ขาดการรู้เท่าทันต่ออิทธิพลจากกายตัวเอง ย่อมต้องแพภัยจากสิ่งซึ่งปรากฏเปลี่ยนแปลงอยู่ในสภาพแวดล้อมอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น

ในประเด็นของยา เรามักสะท้อนความรู้สึกที่มุ่งอยู่กับ "ยารักษาโรค" ทำให้นับวันยิ่งมองเห็นถึง "ยาป้องกันโรค" ได้ยากยิ่งขึ้น หากวิถีชีวิตคนในสังคมยังคงเป็นไปตามกระแสดังกล่าว ยิงนานวันชีวิตของแต่ละคนก็ตีวิถีการเปลี่ยนแปลงของสังคมก็ตี ย่อมมุ่งไปสู่หาหนทางในที่สุดไม่ว่าเร็วหรือช้า จากผลของภัยธรรมชาติซึ่งถือกระแสดังกิจกรรมที่มนุษย์สร้างขึ้นไว้เอง แม้ภัยซึ่งมีผลโดยตรงต่อชีวิตมนุษย์อย่างสำคัญ

ลองทวนกลับไปพิจารณาถึงยาป้องกันโรค ซึ่งอาจเป็นสิ่งหาหายที่จะเดินทวนกระแสปัจจุบัน โดยที่บนวิถีสูติศาสตร์ทางใหม่ี่เองน่าจะช่วยให้เห็นได้ว่า "บนพื้นฐานปรัชญาชีวิตเดียวกัน เราไม่อาจแยกอาหารและยาออกจากกันได้" หากไม่มียึดติดอยู่เพียงภาพซึ่งเป็นตัวอักษรและอยู่บนแผ่นกระดาษ

ยิ่งไปกว่านั้น หากรู้และเข้าถึงได้จริงว่าในกระแสปัจจัยสี่เองก็มีด้านที่อำนวยประโยชน์สุขแก่จิตใจร่วมอยู่ด้วย และในด้านจิตใจก็มีส่วนผูกพันอย่างถึงรากฐาน อีกหนึ่งมกลไกกำหนดการหยั่งรู้ถึงความเป็นหนึ่ง ซึ่งประเด็นนี้เองที่บุคคลผู้มองเห็นชัดย่อมได้ชื่อว่า "เป็นผู้รู้จริง" หรือรู้อย่างมีรากฐานหยั่งลงลึกซึ่งถึงธรรมชาติในตนเองก่อนอื่น จึงจะสามารถหยั่งรู้ความจริงของทุกสิ่งทุกอย่าง

คงได้กล่าวแล้วว่า มนุษย์แต่ละชีวิตที่เกิดมามีทั้งร่างกายและจิตใจอยู่ร่วมกัน หากใครก็ตาม สามารถเข้าถึงความเป็นหนึ่งเดียวจริงย่อมมองเห็นได้ชัดเจนว่า "การดำรงชีวิตอยู่อย่างมีสมดุลด้วยการนำปฏิบัติจากเหตุและผล ซึ่งปรากฏเป็นสังขารอยู่ในรากฐานจิตใจตนเองอย่างมั่นคง บนพื้นฐานการเปลี่ยนแปลงร่วมกันระหว่างจิตใจ ร่างกายและสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นธรรมชาติ นับแต่เริ่มแรกจนถึงภาวะกำสรวล" โดยไม่มีข้ออ้างว่า ชีวิตจะต้องเผชิญกับปัญหาในรูปแบบใดอีกทั้งหนักเบาแค่ไหน

หากมันคงอยู่ได้ ย่อมไม่ตกไปอยู่ในกระแสจากอีกด้านหนึ่งของวัฏจักร ซึ่งจิตใจต้องตกเป็นทาสอิทธิพลจากรูปวัตถุที่ผ่านเข้ามาทางกายและมีเหตุมีผลทำลายสมดุลภายในรากฐาน ทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งอยู่ในระบบร่วมกันบนพื้นฐานธรรมชาติ ย่อมคุมซึ่งกันและกันได้ และสิ่งนี้เองที่น่าจะถือเป็นเป้าหมายระดับพื้นฐานของการดำรงอยู่อย่างมีความสุข

อนึ่ง ประเด็นที่เป็นภาพรวมซึ่งกล่าวแล้วนี้ น่าจะมีเหตุมีผลทั้งการอนุรักษ์ความเป็นมนุษย์ซึ่งควรมีอยู่ในรากฐานจิตใจแต่ละคน โดยที่กำหนดพฤติกรรมนำอนุรักษ์ทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งอยู่ภายนอก และถือเป็นพื้นฐานการดำรงชีวิตอีกทั้งสังคมซึ่งแต่ละคนมีส่วนร่วมกันรับผิดชอบ กับอีกด้านหนึ่งก็มีการนำพัฒนาอย่างมีเหตุและผล ก่อให้เกิดความมั่นคงยั่งยืนให้เป็นที่หวังได้อย่างจริงจัง

เมื่อกล่าวมาถึงช่วงนี้จะพบว่า หากอิทธิพลรูปวัตถุไม่เข้าไปยึดครองภายในรากฐานจิตใจ จนทำให้เกิดสภาพคับขันปัญหาที่แท้จริงหนาแน่นเกินไปก็จะเห็นภาพได้ชัดเจนว่า จิตใจซึ่งเป็นด้านในของแต่ละคน หากยังมี

สภาพที่ว่างเปล่าพอสมควรย่อมก่อให้เกิดอิสรภาพในระดับหนึ่ง กับอีกประการหนึ่งหากมุ่งทำงานด้วยสมาธิอย่าง มั่นคงอยู่กับสิ่งซึ่งคนมีอุดมการณ์ หรืออีกนัยหนึ่งมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองในการทำงานซึ่งมีผลต่อสังคมเป็นสังขรรณ- "โดยเฉพาะอุดมการณ์ซึ่งถือความรักความเข้าใจในเพื่อนมนุษย์อย่างปราศจากการเลือกที่รักมักที่ชัง" ย่อมเชื่อมั่น ได้ว่า น่าจะนำไปสู่การเสริมสร้างรากฐานตัวเองให้บังเกิดความสุขโดยแท้ และเป็นยาอายุวัฒนะ ซึ่งป้องกัน โรคภัยไข้เจ็บได้อย่างถึงมูลฐานที่แท้จริง

ซึ่งสิ่งที่กล่าวนี้เอง มีเป็นธรรมชาติอยู่แล้วในชีวิตแต่ละคน เพียงหวนทิศทางการกลับมาค้นหาให้ถึงความจริงได้ ย่อมพบได้ แทนที่จะมุ่งมองออกจากตัวเองไปยังสิ่งต่าง ๆ ซึ่งมีเหตุมีผลล่อตาล่อใจโดยที่ปรากฏหลากหลายอยู่ในที่- ต่าง ๆ อย่างปราศจากจุดสงบได้แม้แต่น้อย

อาจมีผู้สงสัยว่า "ถ้าเช่นนั้นก็คงต้องกลับไปอยู่ป่า เช่นสมัยศึกคำรบรพี" หรืออาจคิดว่า "เป็นการกระทำแบบ อดยหลังเข้าคลอง" ซึ่งสะท้อนให้เห็นภาพแนวคิดที่ยึดติดอยู่กับชีวิตชีวิตหนึ่ง และจากแนวคิดดังกล่าวย่อมบอกได้ว่า บนพื้นฐานธรรมชาติย่อมมีอีกชีวิตหนึ่ง เราจึงพบกับอีกด้านหนึ่งที่ออกมาต่อต้านกลุ่มความคิดดังกล่าว จึงพบว่า มี- กระแสต่อต้านการใช้ยาซึ่งเกิดจากการประหลาดคิดค้นหรือที่ เรียกว่า "ยาวิทยาศาสตร์" โดยที่อ้างเหตุว่า ส่งผลห่า- ลายในระยะยาว แม้ว่าจะมีเหตุผลอยู่บ้างแต่ก็ยังไม่ลึกซึ้งถึงรากฐานจริง กระแสการเผชิญหน้าจึงยังไม่ได้รับ การแก้ไขอย่างจริงจัง แต่น่าจะมีแนวโน้มเกิดช่องว่างห่างออกจากกันยิ่งขึ้น

อนึ่ง การคิดแก้ไขปัญหาเรื่องนี้โดยที่มีกรอบอยู่เพียงในด้านอาหารและยา ย่อมไม่ได้ผลอย่างจริงจัง แต่ กลับสะท้อนให้เห็นภาพเสมือนนายเรือในอ่าง ทั้งนี้และทั้งนั้นเนื่องจากปัญหาดังกล่าว เกิดขึ้นกับสังคมไทยในทุก ๆ เรื่อง เราจึงพบว่าในประเด็นนี้ ต่างก็ยังไม่สามารถเข้าถึงสมมูลซึ่งควรจะมีอยู่ในรากฐานตนเองโดยแท้ เพราะ ถ้าเข้าถึงจริงน่าจะพบว่า ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมมี เวลาและโอกาสเป็นปัจจัยที่หารองรับด้วยเสมอ

ความอยากของมนุษย์เมื่อเริ่มคืบคลาน ๗ จุคติจุดหนึ่ง ย่อมมีการรวมกลุ่มบุคคลผู้ถือเงื่อนโซ่ใกล้เคียงกัน- ปรากฏออกมา และเมื่อมีชีวิตหนึ่งแสดงออก ก็ย่อมมีอีกชีวิตหนึ่งปรากฏตามกฎธรรมชาติของมนุษย์ซึ่งอยู่ร่วมกันบนพื้น- ฐานความอยาก เพียงแต่มีรูปลักษณะที่แยกออกจากกันเป็นสองชีวิตตามลักษณะการกระจายของปรากฏการณ์ธรรม- ชาติเท่านั้น

ในเมื่อเป็นกระแสนิยมของมนุษย์ย่อมไม่มีบุคคลใดหรือกลุ่มใดเข้าไปฝืนมันได้ หากใครคิดที่จะเข้าไป หยุดกระแสจริง ๆ แล้วก็คือคนนั้นหรือกลุ่มนั้นเองที่เข้าไปมีส่วนร่วมเสริมกระแส อีกทั้งเข้าไปรับเอากระแสเข้า มาใส่ไว้ในตัวเองเพื่อสืบทอดต่อไปเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ดังนั้นบุคคลผู้ตกเข้าไปอยู่ในกระแสวัฏจักรเช่นนี้ ล้วนแล้วยังคงซัดซอกกันโรครันในรากฐานตัวเองโดยแท้

ในกรณีของเงื่อนโซ่ซึ่งหยิบยกมาเป็นตัวอย่างจากของจริงเพื่อการศึกษาตัวเอง จริง ๆ แล้วสภาพชีวิตของ มนุษย์ที่มีภาวะหลากหลายเป็นพื้นฐาน ซึ่งไม่เพียงความหลากหลายของสภาพอันเป็นที่เกิดและวิถีซึ่งเป็นมาเท่านั้น แม้สภาพปัจจุบันไม่ว่าบุคคลใดจะเกิดมาในเมืองหรือท่ามกลางสภาพป่าเป็นธรรมชาติ แม้มีทรัพย์สินสมบัติซึ่งมีมูลค่าและ และรูปลักษณะแตกต่างอย่างหลากหลาย หากสมมูลในรากฐานจิตใจมีภาวะที่กำหนดให้ตนดำรงชีวิตอยู่อย่างสมเหตุ สมผล ย่อมไม่ก่อให้เกิดการได้มาซึ่งสิ่งทำลายธรรมชาติของเพื่อนมนุษย์ กับอีกด้านหนึ่งก็ย่อมไม่ใช้สิ่งซึ่งคนได้มา ไปในวิถีทางที่ทำลายชีวิตบุคคลอื่นสิ่งอื่นที่ปรากฏอยู่นอกตนเช่นกัน

อนึ่ง หากเข้าใจมนุษย์ได้ถึงแก่นและมองเห็นภาพได้ครบถ้วนทั้งรูปลักษณะและภาวะ ในด้านหนึ่งอาจรู้สึก ว่า เราคงไม่อาจขีดเส้นแบ่งระหว่างสิ่งซึ่งอยู่ภายในกับภายนอกมนุษย์ได้ แต่ถ้าถือเอาเงื่อนโซ่ในรากฐานจิตใจ- เป็นหลักก็น่าจะกล่าวได้ว่า "ภาวะความอยากที่อยู่ภายในและมีโอกาสแสดงออกอย่างค่อเนื่องกัน โดยไม่เลือกว่า

เป็นเรื่องใค้ที่ผ่านเข้ามาให้สัมผัสและรู้สึกได้ถึงรสชาติ ทั้งที่หึงปราดนาและไม่หึงปราดนา"

ความอยากของมนุษย์แต่ละคนไม่ว่ามีมากหรือน้อย ย่อมมีผลกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์เอง ให้เกิด-
แรงยึดเยี่ยหรือล่อหลอก นुकลาก สิ่งผลฝืนกระแสร่วมคูลบนพื้นฐานธรรมชาติของสิ่งต่าง ๆ ซึ่งควรอยู่อย่างสมเหตุ
สมผลรวมถึงการฝืนธรรมชาติของเพื่อนมนุษย์ในด้านที่ชีวิตยังค้อยกว่าไม่ว่าจะเป็นเยาวชนหรือคนระดับรองลงมา
ถึงระดับล่าง หากการแสดงออกมีผลเป็นไปตามกระแสร่วมค้อยให้เกิดภาวะสูญเสี่ยสมคูล เสมือน เป็นลูกโซ่

อนึ่ง ในเมื่อลักษณะและทิศทางของกระแสการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในแต่ละสิ่งเสมือนเป็นวัฏจักร บนพื้น
ฐานใหญ่จึงคงมีทิศทางวนกลับมาสนองผลแก่ตัวเองเป็น "กรรมสนองกรรม" ดังเช่นที่หลักธรรมได้ระบุไว้อย่างชัด-
เจนแล้ว และกระแสร่วมค้อยซึ่งปรากฏจากเงื่อนโซ่ในรากฐานจิตใจแต่ละคน ก็เป็นสิ่งที่บ้นทอนยาอายุวรรณะ
ซึ่งอยู่ในคลังสมบัติอันล้ำค่าของแต่ละคนอย่างสำคัญ

ส่วนในด้านพื้นฐานสังคม กระแสร่วมค้อยหากเข้าไปครอบครองคนส่วนใหญ่ แม้แต่ละคนซึ่งวิถีชีวิตยิ่ง
เติบโตบนพื้นฐานด้านรูปวัตถุยิ่งขึ้น จะทำให้ภาวะขัดแย้งในสังคมรุนแรงขึ้นเป็นลำดับ อีกทั้งช่องว่างระหว่าง
สองชั่วอ้นถือเป็นธรรมชาติจะบังเกิดและแยกห่างจากกันออกไปเรื่อย ๆ จนทำให้เกิดวิกฤตถึงฆ่ากันเองเป็น
ช่วง ๆ โดยที่ไม่อาจหยุดได้เพียงครั้งใดครั้งหนึ่ง เนื่องจากเงื่อนโซ่ซึ่งเป็นเหตุได้เข้าไปแฝงเป็นสังกรรมเสีย
แล้ว

แต่บุคคลผู้ซึ่งมีอายุวรรณะจริงอยู่ในรากฐานย่อมอยู่ได้และสงบใค้คือทั้งมีกำลังใจทำงานใค้อย่างค้อย-
เนื่องกันไป แม้กระแสร่วมค้อยภายนอกจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรยอมเข้าใจอย่างลึกซึ้งและยอมรับความจริงใค้ไม่ว่า
สิ่งใค้จะเกิดขึ้นแม้กับตัวเอง ดังเช่นที่กล่าวไว้ว่า "ความจริงหรือสังกรรมเป็นสิ่งไม่ตาย" ซึ่ง ลักษณะเช่นนี้ น่าจะ
ถือเป็นธรรมชาติของแต่ละบุคคลผู้ซึ่งร่างกายและจิตใจ มุ่งมั่นทำงานเพื่อหวังสร้างสรรค์ซึ่งมีเหตุมีผลร่วมกันทั้ง
สองด้าน "โดยเฉพาะจากด้านจิตใจที่มีเหตุมีผลค้อยสภาพร่างกายใค้อย่างเหมาะสมในทุก ๆ ด้าน เมื่อมีสิ่งใค้สิ่ง-
หนึ่งเกิดขึ้นกับคนนอกจากไม่เกิดทุกข์แล้วยังคิดว่า น่าจะยอมรับใค้จากความรู้สึกที่ว่า สมควรแก่เวลาแล้ว"

มนุษย์ที่เกิดมาหากแต่ละช่วงชีวิตมุ่งวิถีทางทำให้ตนเองทวีความอยากมากขึ้น ในที่สุดก็ย่อมต้องจบชีวิตลง
ด้วยมีความอยากเป็นเหตุ ไม่ว่าจะฆ่ากันตายในลักษณะตัวต่อตัวหรือเป็นกลุ่มเป็นพวก และไม่ว่าพวก เล็กพวกใหญ่
กระทั่งถึงระดับชาติและระดับโลก ซึ่งต่างก็สืบเนื่องมาจากการมีความอยากเป็นเหตุด้วยกันทั้งสิ้น

อนึ่ง ไม่เพียงความเสียหายซึ่งเกิดจากการทะเลาะกันและการตายเพราะฆ่ากันโดยที่ เป็นเพียงรูปแบบ-
หนึ่งของผลซึ่งเกิดจากความอยาก หากมีความเสียหายในลักษณะอื่น ๆ อย่างหลากหลาย การที่หทัยชกเอาประ-
เด็นความอยากมากล่าวเน้นไว้ ณ ี่นี้ หาใช่มุ่งตำหนิบุคคลในสังคมซึ่งยังคงมีความอยากแฝงเป็นเงื่อนโซ่อยู่ใน
รากฐานไม่ แม้ตัวผู้เขียนเองหากอยากใค้แต่ละคนละลดความอยากลงไปด้วย

เนื่องจากตระหนักซึ่กว่าหลักการดำรงชีวิตซึ่งควรเน้นที่การ เรียรรู้อันถือเป็นพื้นฐานการดำรงชีวิตที่แท้จริง
นั้น แต่ละคนต่างก็เริ่มต้นจากการมีความอยากอยู่ในรากฐานมากบ้างน้อยบ้าง และการแสดงออกจากรวมชาติ
ในรากฐานแต่ละคนย่อมระบายเอาความอยากออกมาด้วยโดยที่ตัวเองไม่รู้สึกความระค้อยมากน้อยซึ่งมีอยู่ แต่เมื่อ
การแสดงออกต่อบุคคลอื่น โดยที่ มีความอยากเป็นเงื่อนโซ่แฝงไว้ ผลสะท้อนซึ่งคนได้รับกลับมาเป็นธรรมชาติ
ซึ่งเป็นความจริงจากอีกด้านหนึ่ง ย่อมมีผลกำหนดการเปลี่ยนแปลงองศ์ความอยากในแต่ละคน ดังเช่นที่กล่าวกัน
ว่ากรรมย่อมชำระล้างด้วยตัวตัวเองดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า "กรรมหาใค้สิ่งเลวร้ายไม่ หากเป็นเครื่องมือเพื่อการ
เรียรรู้โดยที่มิเหตุมีผลชำระล้างความอยากใค้เหลืออยู่แต่ความรู้อันใสสะอาดค้อยขึ้นตามเหตุและผล"

คงไม่มีใค้อื่นซึ่งต่างก็มีความอยาก จะมีอิทธิพลอำนาจกำหนดใค้ให้คนนั้นคนโน้นละลดความอยากลงอย่างจริง

จึงได้เพียงด้วยการเขียนหรือการพูด ดังเช่นที่มีการชี้แนะไว้แล้วเป็นครั้งคราวว่า "การเรียนรู้จากประสบการณ์-ชีวิตจริง กับอีกด้านหนึ่งซึ่งมีการทบทวนถึงสภาพปัญหากับการแก้ไขที่ผ่านการสัมผัสมาแล้วในอีกตัวอย่างสม่ำเสมอ เป็นการปูพื้นฐานการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตตนเองอย่างถึงรากฐาน อีกทั้งเป็นสิ่งสั่งสมยาอายุรรรณะไว้ในพื้นฐานชีวิตเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ "

ในเมื่อสังขารของมนุษย์มีทั้งร่างกายและจิตใจ และมีวัฏจักรการเกิดการตายเป็นกระแสที่วนเวียนถึงกันอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าแต่ละคนจะอยู่ท่ามกลางความหลากหลายทั้งระดับและรูปลักษณะของความอยากบนพื้นฐานอันถือเป็นธรรมชาติ แต่ช่วงชีวิตหนึ่ง ๆ ซึ่งเริ่มจากการเกิดขึ้นมาถึงระดับหนึ่ง วัฏจักรการเปลี่ยนแปลงในด้านจิตใจก็น่าจะเปลี่ยนแปลงมาจนถึงระดับที่เริ่มละความอยากในตัวเอง ..... ให้ลดน้อยลงอย่างสอดคล้องกันกับเหตุและผล และแปรสภาพมาอยู่บนพื้นฐานซึ่งเน้นการเรียนรู้ลึกซึ้งถึงแก่นแท้ยิ่งขึ้น

กับอีกด้านหนึ่ง ควรสะท้อนให้เห็นภาพการนำปฏิบัติในสิ่งซึ่งตนมีอุดมการณ์เด่นชัดยิ่งขึ้น ซึ่งกระแสนี้จะมีธรรมชาติที่สร้างความประทับใจและแรงศรัทธาให้แก่ชนรุ่นหลังซึ่งติดตามมาภายหลัง และสิ่งนี้เองที่น่าจะถือว่าเป็นอิทธิพลกำหนดทิศทาง การเปลี่ยนแปลงทั้งวิถีชีวิตคนและสังคม ให้มุ่งสู่เป้าหมายที่แท้จริงร่วมกันได้ และคงไม่ใช่เป็นความผันอันเลื่อนลอยหรือที่เรียกกันว่า "ฝันหวาน หรือฝันกลางอากาศ" ถ้ายังมีบุคคลผู้ซึ่งลงมือปฏิบัติอย่างจริงจังให้เห็นได้และพิสูจน์ตัวเองได้แม้ไม่แก่คนก็ตาม

อนึ่ง ใคร่ขอกล่าวว่า ผลจากการพิจารณาและนำวิเคราะห์ เท่าที่ทำได้มองเห็นภาพดังกล่าวแล้วได้อย่างรวม ๆ สืบเนื่องมาจากการถือสังขารที่ว่า "มนุษย์-ไม่ว่าจะแตกต่างกันด้วยรูปลักษณะและสภาวะอย่างไรก็ตาม - ก็คือมนุษย์ กับมนุษย์แต่ละคนที่เกิดมาล้วนมีจิตใจเป็นรากฐาน แม้มีเงื่อนไขที่เข้าไปแอบแฝงแตกต่างกันไป แต่ก็ยังเป็นเพียงสิ่งกำหนดลักษณะและทิศทางแนวคิด ตลอดจนระดับอารมณที่ไม่เหมือนกันในช่วงหนึ่ง ๆ เท่านั้น หากได้รับผลกระทบจากสภาพแวดล้อมซึ่งชีวิตผ่านพ้นมาแล้วโดยเสมอภาค ย่อมสะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขในแต่ละคนจนสามารถร่วมทางกันได้ ไม่ว่าจะผลที่เห็นชัดจะเร็วหรือช้า

ปัญหาพื้นฐานจริง ๆ จึงน่าจะอยู่ที่การสั่งสมอิทธิพลวัตถุ ซึ่งนับวันก็ยิ่งส่งเสริมกระแสทำลายทุกสิ่งทุกอย่างรุนแรงยิ่งขึ้น แม้การคิดแก้ไขปัญหาเท่าที่เห็นในปัจจุบันกลับส่งผลทำลายมากขึ้นไปอีก จึงยังไม่เห็นภาพที่มุ่งทิศทางแก้ไขปัญหานี้ได้อย่างแท้จริง แม้พฤติกรรมซึ่งมองเห็นได้จากภายนอกอาจทำให้รู้สึกว่าจะสามารถแก้ไขปัญหาค่าง ๆ ได้ แต่หากมองได้ถึงสิ่งปรากฏอยู่ในส่วนลึก กลับพบความจริงซึ่งยังคงมุ่งสู่ทิศทางเดิมอยู่

หลักเดียวกันกับภาพรวมจากทิศทางของวงล้อซึ่งหมุนเป็นวัฏจักรรอบแกนตัวเอง เมื่อด้านหนึ่งหมุนสู่ทิศทางหนึ่ง อีกด้านหนึ่งย่อมหมุนสู่ทิศทางตรงข้าม และบนพื้นฐานสังคมซึ่งชีวิตคนทั้งหลายมีรากฐานตกอยู่ภายใต้อิทธิพลจากรูปวัตถุย่อมทำให้คนส่วนใหญ่เห็นได้แต่เพียงด้านบนซึ่งเป็นด้านผิวและนำมาอ้างเมื่อต้องการประโยชน์ตอบสนองแก่ตนและพรรคพวก ซึ่งสภาพการณ์เช่นนี้ย่อมเกิดขึ้นได้ทั้งสองขั้ว

อย่างไรก็ตาม ท่ามกลางปรากฏการณ์ของสังคมก็ย่อมมีชนกลุ่มหนึ่งซึ่งมีรากฐานจิตใจอิสระไม่ว่ามีมากหรือน้อย และจากชนกลุ่มนี้ย่อมมองเห็นปัญหาเดียวกับปรากฏอยู่ในทุก ๆ เรื่อง อย่างไรก็ตามหลักธรรมได้ชี้แนะไว้ให้มองคนสู่ด้านดี ทั้งนี้และทั้งนี้ก็เพื่อมุ่งหวังที่จะให้คนดีได้รับความสนใจและให้การสนับสนุน เพื่อเป็นความหวังสำหรับการเติบโตของสังคมในอนาคต แต่คนซึ่งรากฐานตกอยู่ในสภาพยึดติดวัตถุย่อมถูกกำหนดให้มองคนในด้านเสีย จึงจะพบกัมภรพยาภาของการทะเลาะเบาะแว้งและคำทมิฬ เคียดกันอย่างรุนแรงหรืออาจกล่าวว่า คนตกอยู่ในสภาพหาเหตุซึ่งกันและกัน แทนการค้นหาเหตุที่แท้จริงจากรากฐานตัวเอง

ความมีจิตใจเปิดกว้างและมีรากฐานลึกซึ้งตลอดจนมีอารมณ์ที่สงบ เย็นของบุคคลผู้ซึ่งชีวิตเติบโตขึ้น เป็นผู้ใหญ่ว่าจะเป็นที่ปรารถนาและมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับสังคมปัจจุบันซึ่งกำลังเผชิญกับมรสุมอย่างหนักจากภาวะตกต่ำใน-

ด้านคุณภาพของคน โดยเฉพาะในด้านของผู้ใหญ่ซึ่งได้โอกาสขึ้นไปมีอำนาจยิ่งในระดับสูง และคุณสมบัติดังกล่าวไม่เพียงแต่จะเกิดผลดีแก่สังคมเท่านั้น หากยังเป็นผลดีแก่ตัวเองด้วย เพราะถือเป็นการส่งเสริมอายุวรรณชนานวิเศษที่สามารถป้องกันโรคร้ายไข้เจ็บชนิดร้ายแรงได้ในระดับซึ่งถือเป็นปฐมเหตุ

ในด้านซึ่งควรถือเป็นพื้นฐานจริงของแต่ละคน ยากป้องกันโรคทั้งระบบดังได้กล่าวแล้ว หากปรากฏเป็นความจริงขึ้นในรากฐานบุคคลใด ย่อมส่งผลให้บุคคลนั้นเปี่ยมทันด้วยความสุขและความสงบเย็น มีสภาพร่างกายที่สะท้อนให้เห็นถึงความสดใสได้เสมอ และยอมรับสภาพความจริงได้ทุกโอกาสอีกทั้งทุกเรื่อง จึงปราศจากความทุกข์ช่วยให้อายุยืนยาว แม้มิเหตุถึงช่วงซึ่งต้องจากไปตามกฎธรรมชาติ ย่อมหยิ่งรู้และเข้าใจได้

อายุวรรณชนานซึ่งเป็นของจริงเป็นสิ่งมีอยู่แล้วในรากฐานจิตใจแต่ละคน และถือเป็นสมบัติอันล้ำค่าที่สุดซึ่งค้นพบได้จากรากฐานตนเองโดยแท้ และวิถีดวงดังกล่าวเป็นสิ่งเปิดทั้งสิทธิและโอกาสให้แต่ละคนค้นได้อย่างอิสระเสมอ อีกทั้งยังไม่มีบุคคลอื่นจะมาฉกฉวยโอกาสแย่งชิงไปได้ เพียงแต่บุคคลผู้สนใจค้นหาและเมื่อพบแล้วนำมาใช้เป็นฐานการดำเนินชีวิตด้วยความซื่อสัตย์ ย่อมนำออกใช้ประโยชน์อย่างได้ผลตลอดไป แต่การมุ่งค้นหาด้านเดียวโดยไม่ยอมละจากภาวะปกกันตัวเองจากอิทธิพลรูปวัตถุซึ่งปรากฏอยู่ในภูมิเคิมด้วย ย่อมได้มาแต่เปลือกนอก เพราะไม่อาจเข้าถึงแก่นแท้ได้

การนำเรื่องนั้นมาเขียนก็ใช้ว่าจะมุ่งให้บุคคลอื่นต้องเชื่อและนำสู่การปฏิบัติไม่ หากมีวัตถุประสงค์ประการแรก เพียงใช้การเขียนซึ่งมีเหตุมาจากการคิดวิเคราะห์หาเหตุและผล เป็นเครื่องมือฝึกฝนค้นหาความจริง เพื่อประโยชน์ในการแสวงหาสัจธรรมจากมุมหนึ่ง กับสิ่งที่ปรากฏจากการเขียนซึ่งควรถือว่ามีผลจากวิถีชีวิตของบุคคลหนึ่งอันมีแต่ละจุดที่คล้ายหรือไม่คล้ายกัน ถ้าใครพบว่ามีสาระที่น่าจะเป็นประโยชน์ นั้นย่อมหมายถึงว่าประเด็นของผู้เขียนหรือบุคคลใด หากเป็นสัจธรรมซึ่งใครก็ตามมีสิทธิและโอกาสที่พึงพบได้อย่างเท่าเทียมกันทั้งสิ้น

ชีวิตซึ่งหวังไว้ว่ามั่นคงอยู่บนพื้นฐานจริงแล้วน่าจะยืนยาว จึงเกิดจากภาวะจิตใจที่หยิ่งรู้และเข้าถึงได้ซึ่งความจริงที่อยู่ในตนเอง และยังมีโอกาสหยิ่งรู้ถึงความจริงในเพื่อนมนุษย์ตลอดจนที่อื่นสิ่งอื่นเป็นยาวนานเอก โดยที่ทุกคนมีสิทธิและโอกาสที่จะค้นหาได้โดยไม่ต้องเสาะแสวงจากที่อื่นแม้ค้นหาด้วยเงินตรา เนื่องจากความจริงเป็นสิ่งปรากฏอยู่ในส่วนลึกที่สุด และมีรากฐานเพียงหนึ่งเดียวอีกทั้งยังเป็นศูนย์รวมระหว่างร่างกายกับจิตใจ เมื่อจิตใจบริสุทธิ์ร่างกายย่อมปลอดจากโรคร้ายร้ายแรง คงเหลืออยู่เพียงกระแสการเปลี่ยนแปลงซึ่งมีทิศทางมุ่งสู่ภาวะเสื่อมสลายที่เป็นสัจธรรม ซึ่งย่อมเป็นไปตามกาลเวลาคือด้วยเหตุและผล อนึ่งบุคคลผู้รู้และเข้าถึงความจริงแล้ว แม้ถึงเวลาซึ่งร่างกายต้องจากยอมไปอย่างสงบและมีความปลอดโปร่งอยู่ในรากฐานตัวเองโดยแท้.